

מ"ת 25166/07/15 - גולן אביטן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל ואח'
לפני כב' השופט אברהם הימן
המבקש
גולן אביטן (משיב 9)

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן- "חוק המעצרים"). הבקשה הוגשה ביום 15.11.17, והחלטה זו, כפי שיפורט להלן, הינה למעשה המשכה של החלטה קודמת מיום 5.2.18.

לנוכח חשיבות הרקע להחלטות מצאתי להביא מתוך אשר נפרש בהחלטתי מיום 5.2.18.

"כפי העולה מהנסיבות הרלבנטיות לעניין, מסתבר כי בדיון שהתקיים בתיק העיקרי ביום 26.9.17, עלה חשד לפיו המבקש איים במלל ובתנועות ידיים על ראש ההרכב כב' השופטת ג' רביד. בעקבות כך נפתחה חקירה, ובעקבותיה הוגש ביום 3.10.17 לבית משפט השלום בקרית גת כתב אישום המייחס למבקש עבירה של איומים ובקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים (ת"פ 6966-10-17 ומ"ת 6954-10-17, בהתאמה).

בהחלטה שניתנה ביום 9.10.17 בבית משפט השלום באשדוד (כב' השופטת נ' חקלאי) נקבע כי אמנם קיימות ראיות לכאורה אולם קיים כרסום משמעותי בעוצמתן באופן המצדיק בחינת חלופת מעצר, ובהתאם לכך הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים בתנאי פיקוח באיזוק אלקטרוני. משום חשיבות תוכן החלטת כב' השופטת נ' חקלאי מצאתי להביא הציטוט מהחלטתה. וכך קבעה:

" לאור האמור אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, בתנאי איזוק אלקטרוני, באותם התנאים שנקבעו לו בתיק מ"ת 25166-07-15 ביום 15/05/2016 וביום 30/06/2016, קרי מעצר באיזוק אלקטרוני בכתובת יעלים 18, גן יבנה, בפיקוח אנושי של חמישה מפקחים לסירוגין: קדוש רפאל, ת.ז., שיר צדיק, ת.ז., בן סעדון מרדכי, ת.ז., כהן

דורון, ת.ז, אביטן גבריאלי, ת.ז, מירי אביטן, ת.ז, כפי שנקבע בהחלטה האמורה, הפקדה כספית כפי שנקבע בהחלטה האמורה".

ערר שהגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרת עמ"ת 17-10-16356, התקבל, תוך שנקבע "כי מסקירת חומר הראיות בתיק עולה כי אין מדובר בחומר ראיות בעייתי או כי קיים כרסום בעוצמת הראיות". על כן, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריח.

המבקש הגיש לבית המשפט העליון בקשת רשות ערעור במסגרת בש"פ 8386/17. בית המשפט העליון (כב' השופט ד' מינץ) קבע בהחלטתו מיום 13.11.17 כי מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות מתן רשות לערור וקיבל את הערר תוך שקבע כדלקמן:

"... נראה כי בעת הזו אכן קיים כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית. בכך יש גם כדי להשליך על בחינת מסוכנותו של המבקש. אם כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי בהקשר זה כי מסוכנותו של המבקש נבחנת גם על רקע האישומים המיוחסים לו במסגרת פרשה 512. מכל מקום, בבואו של בית המשפט לבחון בקשה לעצור נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, עליו לשים לנגד עיניו את צו המחוקק שלא להורות על מעצר מאחורי סורג ובריח אם יש אמצעי שעשוי להשיג את תכלית המעצר אשר פגיעתו בחירות הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). בנסיבות העניין, שחרורו של המבקש למעצר בפיקוח אלקטרוני, כמצוות בית משפט השלום, בתנאי המעצר שנקבעו במ"ת 15-07-25166, [פורסם בנבו] נראה כי די בה כדי לאיין את מסוכנותו של המבקש באישום מושא הליך זה. אשר על כן, אני נעתר לבקשת רשות הערר ודן בה כאילו הייתה ערר ומורה על ביטול החלטת בית המשפט המחוזי כך שהחלטת בית משפט השלום תעמוד על כנה. מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים בפיקוח אלקטרוני תיעשה באותם תנאים שנקבעו לו בתיק מ"ת 15-07-25166, [פורסם בנבו] וכפי שפורט בהחלטת בית משפט השלום בעניין זה. כמו כן, וכפי שציין בית משפט השלום, על המבקש ייאסר ליצור כל קשר עם המעורבים בתיק, למעט במקרים בהם הוא מובא לבית המשפט לצורך דיון בעניינו" (ההדגשה אינה במקור- א.ה.)"

עובר להגשת הבקשה לעיון חוזר, הגישה המשיבה, ביום 14.11.17, בקשה להבהרה באשר לתנאי המעצר אשר חלים על המבקש מעת שניתנה החלטת בית המשפט העליון מיום 13.11.17 בבש"פ 8386/17, בעניין מעצרו של המבקש בגין כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, הקובעת כי המבקש יעצר עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני ובאותם תנאים שנקבעו למעצרו כאמור בתיק זה. לעומת זאת, טען המבקש כי תנאי המעצר שנקבעו בהליך המעצר המקביל בבית משפט השלום והעליון, כוללים אף את חלונות התאוררות שנקבעו בהליך מעצר זה.

בהחלטתי מיום 22.11.17 קבעתי דיון במעמד הצדדים בבקשה להבהרה ובבקשה לעיון חוזר.

בדין שהתקיים לפני ביום 5.12.17 ולאחר ששמעתי את עמדות באי כוח הצדדים הוריתי על קבלת תסקיר בעניינו של המבקש.

תסקיר שירות המבחן הוגש ובסופו המלצה לאפשר את יציאתו של המבקש לעבודה במועדים ובשעות המבוקשים תחת ליווי ופיקוח צמוד של אשתו ובנו ובכפוף להגדלת סכום הערובה.

בדין שהתקיים לפני ביום 23.1.18 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים. בפתח הדיון טענה באת כוח המשיבה כי התסקיר מבוסס על הנחה שגויה לפיה לא הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין עבירה של איומים ולפיכך יש להורות לשירות המבחן לערוך תסקיר נוסף. בא כוח המבקש התנגד לכך וטען כי מדובר בטעות שולית וכי התסקיר שהוגש מבוסס על העובדה שהמבקש לא הפר את תנאי המעצר.

בהחלטתי באותו היום קבעתי כי אמנם נפלה שגגה בתסקיר עת נרשם בו כי לא הוגש כתב אישום בגין עבירה של איומים, וכי אף כי מקור התקלה ברור, מדובר בעניין שולי אשר מצוי בגדרו של התסקיר המהווה, ממילא, המלצה. על כן דחיתי הבקשה לקבלת תסקיר נוסף.

בהחלטתי, כמצוין לעיל, מיום 5.2.18 פירטתי את השתלשלות ההליכים בעניינו של המבקש, לרבות בקשר להליך המעצר המתנהל נגדו בגין כתב האישום, שהוגש בבית משפט השלום בקרית גת (יוער כי הבקשה למעצר הוגשה ונדונה בבית משפט באשדוד וכתב האישום הוגש בבית משפט השלום בקרית גת), והמייחס לו עבירה של איומים כלפי ראש הרכב השופטים בהליך העיקרי נשוא הליך המעצר הנדון, ואשר אף בגינו נעצר הוא עד תום ההליכים בתנאי פיקוח אלקטרוני.

כמו כן ולנוכח החלטת בית המשפט העליון מיום 13.11.17 בבש"פ 8386/17 אשר אימצה את החלטת בית משפט השלום באשדוד בהליך המעצר שם ומשום חשש למתן החלטה סותרת בהליך מעצר זה, דחיתי באותה החלטה את הבקשה. עם זאת קבעתי:

"... כי ברור שאם יפנה מי מבאי כוח הצדדים לבית המשפט בבקשה להבהרה, באשר למעצרו "המוחלט" של המבקש בפיקוח אלקטרוני, ועניין זה יובהר על ידי בית המשפט, הבהרה שתהא רלבנטית לבקשה לעיון חוזר, ממילא יהיה מקום לפנות שוב לבית משפט זה בבקשה מתאימה".

ביום 9.2.18 עתר המבקש בבקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 5.2.18, וזאת לאחר שפנה בבקשת הבהרה אל המותב שדן בהליך המעצר בבית משפט השלום באשדוד וניתנה החלטתו המבהירה כי כוונת בית המשפט שם הייתה להורות על מעצרו של המבקש באותם תנאים שנקבעו בהליך שבתיק הנוכחי וללא כל שינוי. משמעות הדבר היא כי בית משפט השלום באשדוד לא החמיר בתנאי מעצרו של המבקש אלא השווה את תנאי מעצרו שם לתנאי מעצרו כפי שנקבעו בהליך זה, דהיינו - עם "חלונות התאווורות".

בהתאם לכך, ומשהוסר החשש למתן החלטות סותרות, אין מניעה לשוב ולדון בבקשתו של המבקש לעיון חוזר ולהתרת יציאתו לעבודה. על כן קבעתי בהחלטתי ב"פתקית" מיום 11.2.17 כי אתן החלטתי בבקשה לעיון חוזר ולהתרת יציאתו של המבקש לעבודה, ללא צורך בקיום דיון נוסף.

למבקש מיוחסים שני אישומים. במסגרת האישום השלישי מיוחסות למבקש עבירות של ניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה, חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה וגרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה. במסגרת האישום הרביעי מיוחסות למבקש שלוש עבירות של רצח, שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים), עבירה של גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים) ועבירה של קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה.

פרטי האישומים פורטו בהחלטתי הקודמת מיום 5.2.18 ואפנה בעניין זה לאותה החלטה.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן כאמור בא בהמלצה חיובית לאשר יציאתו של המבקש לעבודה ב"אולם אירועים" ובבית מלון שמחזיקה חברה הנמצאת בבעלותו יחד עם אחרים ואשר הוא אחד ממנהלים.

שירות המבחן ציין כי על פי התרשמותו מהמבקש, בשיחה שקיים עמו, הפגין המבקש שליטה וביטחון וכיוון את השיחה בהתאם לנוחותו ולא אפשר שיחה מעמיקה אודות קשריו השוליים, בחירותיו והתנהלותו הקושרות אותו למיוחס לו בכתב האישום. כמו כן התרשם שירות המבחן כי המבקש פירט בעיקר אודות תפקודיו במישור המשפחתי, הדתי והעסקי אך צמצם ונמנע מלשתף מידע אודות נסיבות מעצרו. שירות המבחן העריך אפוא כי עדיין עולה פער בין הצגתו העצמית כאדם בעל אורח חיים נורמטיבי לבין התמונה המורכבת העולה מכתב האישום, ומשלא ניתן ליישב פער זה, אף לא ניתן לשלול סיכון להמשך התנהלות בעייתית.

עם זאת, ציין שירות המבחן כי המבקש עצור חודשים ארוכים בבית מעצר וכן תקופה ממושכת בתנאי פיקוח אלקטרוני, ללא הפרות, תוך שעמד בתנאים המגבילים, סר למרות מפקחיו ומבטא יחסי כבוד כלפי ערבו. כמו כן צוין כי בשיחה עם אשתו ובנו של המבקש התייחסו הם בחיוב למחויבותם להמשיך את מלאכת הפיקוח באופן אחראי והדוק במסגרת התעסוקתית.

שירות המבחן ציין כי לאחר ששקלל את מכלול הנתונים, ולאור עמידתו של המבקש בתנאים המגבילים ולאור מחויבותם הרבה של המפקחים אף במסגרת תעסוקתית ומחוץ לבית, המלצתו היא לאפשר את יציאתו של המבקש לעבודה תחת ליווי ופיקוח של אשתו ובנו ובכפוף להגדלת תנאי הערובה בימים א', ג' ו-ה' בין השעות 10:00-19:00, בימים ב' ו-ד' בין השעות 12:00-21:00 וביום ו' בין השעות 08:00-13:00.

טיעוני בא כוח המבקש

במסגרת הבקשה נטען כי כיום לאחר שנסתיימה עדותם של שני עדי המדינה הרלוונטיים לעניינו של המבקש, ש.כ. ו-ה.צ, וכאשר המבקש הקפיד על תנאי המעצר, הגיעה העת לשנות את תנאי מעצרו ולאפשר את יציאתו לעבודה בחברה אשר בבעלותו והוא אחד ממנהליה. לטענת בא כוח המבקש, עדותם הצפויה של עדי מדינה נוספים אינה נוגעת לעניינו של המבקש, מה גם כי אחד מהם מסר שאינו מכיר את המבקש ועל כן ניתן לשלול חשש לשיבוש הליכי משפט. כמו כן נטען כי המבקש נעדר עבר פלילי וכי עובר למעצרו תפקד כאיש עסקים מכובד ונורמטיבי במשך 14 שנים מאז מועד העבירות המיוחסות לו ולפיכך מסוכנותו פוחתת. בהקשר זה הפנה בא כוח המבקש לדברי בית המשפט העליון בבש"פ 2394/17 במסגרתו הורה בית המשפט העליון (כב' השופטת א' חיות), ביום 27.3.17, על הארכת תקופת המעצר של המבקש בתשעים ימים ובהתייחסו לקצב התקדמות ההליכים ציין כי:

"בשולי הדברים אעיר עם זאת כי ככל שהדבר נוגע לגולן שהינו נטול עבר פלילי, ייתכן שבתום שמיעת עדותם של עדי המדינה יהיה מקום לשקול הקלה נוספת שתאפשר לו יציאה לעבודה בהגבלות שייקבעו וזאת לאחר קבלת תסקיר מתאים מאת שירות המבחן".

על כן נטען כי מאז שניתנה ההחלטה האמורה חלפו כשמונה חודשים ויש בכך להצדיק שינוי בתנאי מעצרו של המבקש.

במסגרת טיעוניו בעל פה, טען בא כוח המבקש כי אין הבדל משמעותי בין המבקש לבין המשיב 11 (פטריק עמוס) וכי בעוד שהאחרון הפר את תנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני שלוש פעמים והמשיבה הסכימה לשחררו וליציאתו לעבודה, המבקש לא הפר את תנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני ולו פעם אחת, ולפיכך יש להשוות תנאי המעצר בעניינם של השניים. כמו כן נטען כי בעוד שבתסקיר הקודם שלל שירות המבחן את כשירותם של המפקחים והמליץ על כן שלא לשחרר את המבקש ממעצר מאחורי סורג ובריה, הרי שבתסקיר הנוכחי התרשם שירות המבחן לחיוב מהתנהלותם של המפקחים והמליץ על כן על אישור יציאתו לעבודה של המבקש בפיקוח צמוד של המפקחים. נטען כי מאז שניתנה החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 2394/17 ביום 27.3.17 חלפו כעשרה חודשים וכי משניתן תסקיר חיובי והמבקש עמד ללא דופי בתנאי המעצר אין הצדקה להחזיקו במעצר בפיקוח אלקטרוני ללא עבודה.

טיעוני באת כוח המשיבה

המשיבה התנגדה לבקשה. לטענתה, שני עדי המדינה שהעידו עד כה, ש.כ. ו-ה.צ, חיזקו את המסד הראייתי העומד לחובתו של המבקש בדבר מעורבותו הישירה והפעילה בהספקת מטעני החבלה ששימשו לשני ניסיונות הרצח, לפי שתאמו את שמסרו בהודעותיהם וביססו את חלקו של המבקש בשני האישומים. כמו כן נטען, כי שני עדי מדינה נוספים-י.מ. ו-י.א, טרם העידו וכי מלבדם צפויים להעיד עדים רגילים נוספים. נטען כי מאז שניתנה ההחלטה בבש"פ 2394/17 לא נשתנה דבר לטובה כך שמצבו המשפטי של המבקש לא הוטב ולא פחתה המסוכנות הנגזרת ממנו, וזו אף הוחמרה

נוכח כתב האישום בגין איומים שהוגש נגדו. עוד נטען כי מאז שניתנה החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 8386/17 לא חלף די זמן המצדיק שינוי בתנאי המעצר, על כן נטען כי לא התקיימו תנאי הסף הקבועים בסעיף 52(א) לחוק המעצרים.

במסגרת טיעוניה בעל פה, טענה באת כוח המשיבה כי החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 2394/17 קבעה שלושה תנאים מצטברים שצריכים להתקיים על מנת להצדיק את יציאתו לעבודה וכי אלה לא מתקיימים בשלב דיוני זה. על פי טענה זו התנאי הראשון לא התקיים לפי ששמיעת עדותם של שני עדי מדינה נוספים הרלוונטית לאישומים המיוחסים למבקש טרם נסתיימה. לטענת באת כוח המשיבה, עד המדינה י.א צפוי להעיד אודות נוכחותו של המבקש בפגישה בה הוכרז הסכסוך עם רוזנשטיין ועל מעורבותו בתכנית הפלילית ומודעותו לה, ועד המדינה י.מ צפוי להעיד על חלקו של המבקש ברכישת השלטים [מרחוק] ששימשו להפעלת המטענים. כמו כן נטען התנאי השני לא מתקיים לפי שהתסקיר מהווה המלצה שאינה מבוססת על מלוא הנתונים, מה גם כי נקבע בו שקיים פער בין התייחסותו של המבקש למיוחס לו לבין חומרת המיוחס לו. בהקשר זה נטען כי אילו היו בפני שירות המבחן מלוא הנתונים, הרי שהמלצתו הייתה שלילית וחריגה ממנה הייתה מחייבת טעמים כבדי משקל. עוד נטען כי חלוף הזמן אינו מצדיק הקלה בתנאי מעצרו של המבקש, לפי שפתיחת חלונות הינה אפשרית במקרים חריגים, ואילו בעניינו של המבקש לא נשתנתה לטובה רמת מסוכנותו ואף הוחמרה לאור כתב האישום בגין עבירה של איומים. באשר לטענת הסניגור כי יש להשוות עניינו של המבקש לעניינו של המשיב 11 נטען כי עניינו של המשיב 11 שונה בשל קושי ראייתי בתשתית הראייתית המבססת את המיוחס לו בגינו נתנה המשיבה את הסכמתה לשחרורו.

דין והכרעה

סעיף 52 לחוק המעצרים קובע שלוש עילות היכולות לבסס בקשה לעיון מחדש בהחלטות הנוגעות למעצרו של נאשם או לשחרורו בתנאים מגבילים ואלה הן- גיליון של עובדות חדשות; שינוי נסיבות; או חלוף זמן ניכר ממתן ההחלטה בנושא המעצר או השחרור לחלופה, ועד למועד הגשת הבקשה.

בא כוח המבקש טוען כי הגיעה העת להקל בתנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני ולהורות על הקלה בתנאי מעצרו באופן שיאפשר את יציאתו לעבודה במועדים קבועים במהלך השבוע, באולם ובבית מלון המוחזקים על ידי החברה אשר הוא אחד מבעליה ומנהליה, ובדרך של פתיחת חלונות באיזוק האלקטרוני.

בא כוח המבקש השתית, למעשה, את בקשתו על שתיים מהעילות לביסוס עיון חוזר בהחלטה על מעצר. אדרש אפוא לכל אחת מעילות אלה ואבחן הצדקתן.

שינוי נסיבות

הבקשה בעניין זה נסמכת כאמור על דברי בית המשפט העליון (כב' השופטת א' חיות) בבש"פ 2394/17, אשר במסגרתו הורה, ביום 27.3.17, על הארכת תקופת המעצר של המבקש בתשעים ימים ואגב כך ציין כי: **"בשולי הדברים אעיר עם זאת כי ככל שהדבר נוגע לגולן שהינו נטול עבר פלילי, ייתכן שבתום שמיעת עדותם של עדי המדינה יהיה מקום לשקול הקלה נוספת שתאפשר לו יציאה לעבודה בהגבלות שייקבעו וזאת לאחר קבלת תסקיר מתאים מאת שירות המבחן"**.

בא כוח המבקש טען כי עדויותיהם של שני עדי מדינה-ש.כ.ו-ה.צ- הרלוונטיות למיוחס למבקש בכתב האישום-נסתיימה, וכי עדויותיהם של שני עדי מדינה נוספים אינה רלוונטית ולפיכך מתקיים תנאי זה. כמו כן טען כי אחד מעדי המדינה שטרם העידו מסר בחקירתו כי אינו מכיר את המבקש, וכי בכך יש לשלול חשש להשפעה על עדים. אלא שבאת כוח המבקשת טענה כי גם עדויותיהם של שני עדי המדינה הנוספים שטרם נשמעו רלוונטיות למיוחס למבקש, תוך שביססה טענתה והבהירה כי עד המדינה י.א. צפוי להעיד אודות נוכחותו של המבקש בפגישה בה הוכרז הסכסוך עם רוזנשטיין ועל מעורבותו בתכנית הפלילית ומודעותו לה, וכי עד המדינה י.מ. צפוי להעיד על חלקו של המבקש ברכישת השלטים ששימשו להפעלת המטענים.

על פי טענתה המנומקת של באת כוח המשיבה, עדויותיהן הצפויות של שני עדי המדינה הנוספים הינן רלוונטיות לאישומים המיוחסים למבקש. אקדים ואומר כי אני מקבל טענה זו ועל יסודה אני קובע כי טרם נסתיימה עדותם של עדי המדינה ועל כן אין מקום, בשלב דיוני זה, לשקול שינוי במידת החשש לשיבוש הליכי משפט ולהשפעה על עדים והקלה בתנאי המעצר.

כאן המקום להתייחס ולו בקצרה לטענה החוזרת ועולה בדיונים השונים בבקשות לעיון חוזר בתיק זה. הטענה היא שעדי המדינה העתידיים להעיד אינם קשורים למבקש ויתירה מזו אף אינם מכירים או מזהים אותו ולפיכך אין חשש לשיבוש הליכי משפט. התשובה שבפי המשיבה הינה פשוטה בתכלית. עדויות עדי המדינה בתיק העיקרי יוצרות מארג ראיתי בלתי ניתן להפרדה בין סיגיו. דומה הדבר לחוליות בשרשרת שיש וחוליה אחת רחוקה מחברתה אלא שמדובר באותה שרשרת. לפי הטענה יש לבחון המכלול המצביע בסופו של דבר על התמונה השלימה הכוללת מעורבותו של המבקש. במסגרת התיק המיוחד שלפני, אני מקבל טיעון זה.

חלופי הזמן

בעניין זה נפסק כי הפרשנות שיש ליתן למונח "חלופי הזמן" היא גמישה וכזו הנבחנת לפי נסיבותיו של כל מקרה. בבש"פ 1243/16 **בויארט נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.3.16) הפנה בית המשפט העליון לדברים שנקבעו בבש"פ 6286/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.8.06) בעניין בחינת העילה כדלקמן:

"הקביעה שעבר 'זמן ניכר' מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ'ניכר' בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלופי הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת

העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות".

למבקש מיוחסות עבירות אלימות מן החמורות בגין נפצעו רבים ונגבו חיי אדם, כאשר מסוכנותו הנגזרת מכך הינה משמעותית ומובהקת ודומה כי אין לשוב ולהכביר על כך מילים.

יש לבחון אפוא האם מאז שניתנה ההחלטה על מעצרו של המבקש בתנאי פיקוח אלקטרוני חלף זמן ניכר באופן המשנה את נקודת האיזון בין ההכרח לאיין את מסוכנותו של המבקש ואת החשש לשיבוש הליכי משפט בתנאי המעצר הנוכחיים לבין מידת הפגיעה במבקש וההצדקה להקל בתנאי מעצרו בדרך של התרת יציאתו לעבודה.

המבקש עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני מיום 30.6.16, דהיינו- למשך תקופה של כשנה וחצי, כאשר במהלכה שמר על תנאי מעצרו ולא נרשמו לחובתו הפרות.

כידוע, מעמדו של עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני הוא כמעמדו של עצור מאחורי סורג ובריח ולא כמעמדו של מי ששוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים. לאבחנה זו קיימת השלכה ברורה על הסמכות להתיר פתיחת חלונות לצורך יציאה לעבודה וכך נפסק-

"... מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו מתיישב עם היתר ליציאה לעבודה ..., וכי אף שקיימת סמכות לפתיחת חלון פיקוח לצרכי עבודה כאמור, יש להפעילה במשורה ורק במקרים יוצאי דופן" (בש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.1.17)).

עולה אפוא כי הכלל הוא שאין לאפשר את יציאתו לעבודה של עצור בפיקוח אלקטרוני, וכי-

"חריגה מכלל זה תתאפשר אך ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן, ולאחר ששוכנע בית המשפט כי אורכם ותכיפותם של "חלונות היציאה" אינה פוגעת במידה יתרה בתכלית המעצר בפיקוח אלקטרוני ובשלום הציבור" (בש"פ 9992/17 מדינת ישראל נ' קואן [פורסם בנבו] (18.1.18)).

מתוך שאני שוקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים, אני סבור כי בעת הזו אין בחלוף הזמן לשנות את נקודת האיזון לעבר קבלת הבקשה. דהיינו- אני סבור כי בשלב הדינוי הנוכחי לא מתקיים התנאי לפיו חלוף הזמן מקיים נסיבות חריגות ויוצאות דופן באופן המצדיק הקלה בתנאי מעצרו של המבקש. מסקנתי זו מבוססת, בין היתר ובמיוחד, על שיקולים אלה: חומרתה הייחודית של הפרשה ושל האישומים בהם מואשם המבקש ועבירות האלימות הקשות המיוחסות לו, שבוצעו, על פי הנטען, במסגרת השתתפותו בארגון פשיעה, כמו גם התרשמותו של שירות המבחן מפער בין עמדתו של המבקש לבין המיוחס לו באופן שאינו ניתן ליישוב; פער המצביע לדידי על התייחסות מניפולטיבית מצדו של המבקש; העובדה כי הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין עבירה של איומים במהלך תקופת מעצרו האמורה בגינו אף נעצר המבקש עד תום ההליכים בתנאי פיקוח אלקטרוני. המבקש אמנם נעדר עבר פלילי ובמשך תקופת מעצרו לא נרשמו

לחובתו הפרות, אולם אני סבור כי נוכח העבירות החמורות המיוחסות לו, אין בחלוף הזמן, מאז שניתנה ההחלטה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, כדי להקהות ממידת המסוכנות ומהחשש לשיבוש הליכי משפט באופן המצדיק, בעת הזו, הקלה בתנאי מעצרו, בדרך של היתר ליציאה לעבודה.

שירות המבחן בא אמנם בהמלצה חיובית להתיר למבקש חלונות יציאה בפיקוח האלקטרוני לצורך יציאתו לעבודה, בכל יום בשבוע ולפרקי זמן ארוכים בכל יום, אולם איני מקבל המלצה זו לפי שמשמעותה היא למעשה ביטול חד של תנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני. בהקשר זה יפים דברי בית המשפט העליון בבש"פ 6815/16 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.9.16):

"...נראה כי כשמתבקש להורות על "חלון" שמשכו כמחצית שעות היממה, אין אנו עוסקים ב"חלון" אלא בהסרת "קיר" שלם, עד שהפיקוח האלקטרוני מאבד ממשמעותו".

אשר על כן, ועל אף חלוף הזמן והקושי בקביעת הצפי לסיום המשפט בעתיד הנראה לעין, אני סבור כי אין מקום בעת הזו לשנות את תנאי מעצרו של המבקש ולהתיר לו יציאה לעבודה. בהקשר זה אף התחשבתי בכך כי המבקש הינו אחד מבעלי החברה ומשלא נטען במיוחד לקושי בפרנסה יש להניח כי פרנסתו של המבקש אינה נפגעת כתוצאה ממעצרו.

בא כוח המבקש טען כי יש להשוות עניינו של המבקש לעניינו של המשיב 11, אלא שאני סבור כי אין מקום להשוואת מעמדם בהליכי המעצר בשל שוני מהותי המבחין ביניהם, הנעוץ בכך כי בעניינו של המשיב 11 נקבעה חולשה ראייתית משמעותית ביחס לאישום הרביעי המיוחס גם למבקש, והמדובר באישום המייחס למבקש, בין היתר, שלוש עבירות של רצח. לפיכך מידת המסוכנות הנגזרת מכל אחד מהשניים אינה דומה ואינה מכתובה התייחסות דומה.

סוף דבר הוא שהבקשה לעיון חוזר נדחית.

המבקש יוותר במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני עם חלונות כפי שנקבעו בהחלטת בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) מיום 3.1.17. בהתאם לכך אני מורה על ביטול החלטתי מיום 15.11.17 בה הוריתי הוראה זמנית על מעצרו של המבקש בתנאי פיקוח אלקטרוני מלא ללא חלונות, נוכח בקשות הבהרה שהגישו הצדדים לפני.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.